

Antropolojik Kaos ve Antropolojik Kozmos'un Kronolojik ve Diyalektik Gelişimi ...

Antropolojik Kaos (Panteist Zon) Üzerine...

İnsanoğlu hayvanlığını, hem cinsel çekim veya etkileşimden, hem de çok aç iken yapılan beslenme etkinliğinden mütevellid serhoşluk hallerini, ritmik tepinmeler (âyinler) şeklinde gidermekle birlikte, aklı “sıralama melekesi”ni ve dolayısıyla de “zaman” ve “mekân” duygularını kazanmakla aştı. Ve onun için de, “esriklik hâlinde dans etmek”, -tarihî devirler içindeki- bütün folklorik ve/veya dinsel âyinlerin (hatta toplu eğlencelerin) ana tema'sını teşkil etti... Aksi halde, -her hayvan gibi- cinsel serhoşluğu çiftleşerek, beslenme serhoşluğunu da uyuyarak geçirselardı, “insanlaşma” gibi bir dikey (kalitatif) boyut veya yol açılmayacaktı önlerinde... Ve de bununla birlikte, önceleri “totem”in rûhu, sonraları da “uluruh” (veya doğa'nın ya da kâinât'ın rûhu) dedikleri -sosyalleşmenin eksenini olan- birlik duygusunu kazandı; grup içi çiftleşme ve -müşterek âyinler mûcibince alınan gıdâlar hâricindeki- beslenme etkinliklerini “tabu (ölümüne yasak)” saymakla beraber... Çok aç kalmış insancıkların, içinde buldukları ekolojik çevrenin mahsûlü olarak buldukları kuş yumurtalarıyla, veya inek, keçi gibi hayvanların sütleriyle beslenirken, yaşadıkları esriklik hâlini, o -totem- hayvanların ruhlarının kendi içlerine girmesi şeklinde yorumlamaları gâyet tabii idi... Daha sonraları, göçebe toplayıcılar ve avcılar olarak çeşitlendirdikleri gıdâlardan duydukları serhoşluğu, “tabiat ana” rûhunun (veya uluruh'un) içlerine girmesi olarak anlamalarını da, insanlığın ilk “felsefî görüş” argümanı olarak kabul etmek yerinde olur... Biz bu duyguları bugün bile hissedebiliyor, ve -şarkı ve dans olarak- uyguladığımız ritmik tepinmelerden, açlığımızı ve cinselliğimizi unutacak kadar haz almakla birlikte, cinsel tabu'yu “ensest” yasakları olarak, beslenme tabusunu da “topluyemek yeme ve şükür duası” âdeti şeklinde yaşıyoruz. Çünkü sözünü ettiğimiz fenomenler, esas itibâriyle, zamanlar üstü “oluşum kaosu”nun, yâni “panteist zon”un olaylarıdır; ve onun için de bütün tarihî devirlerin derûnunda, -bilincine varılmasa da, muhtelif şekillerde- varlığını ve hükmünü sürdürmüştür; ve sürdürmektedir. İnsanların büyük çoğunluğu hâlâ, “ensest” yasaklarının, evlenme (düğün) ve topluyemek ritüellerinin, “Tanrı”sal mercilerden iletilmiş didaktik öğretiler (emir, nasihat vs.) mûcibince -öğrenilerek- uygulandığı kanısında olsalar da, bu etkinliklerin sâdece şekillerinin, “tanrı-kral”lar tarafından uydurulmuş olduğu apaçıktır. Çünkü, meselâ kitlesel (veya cemaatsel) mutâbakat olmadan ve geniş katılımlı düğünlerle derneklerle desteklenmeyen evliliklerin yürümediği (hatta başlayamadığı) nasıl bir gerçekse, sofraya başında fikrî mutâbakatla kötülünen birinin -kötü düşünceler dillendirilmese bile- boğazının düğümlenerek lokma yutamaz hâle geldiği, ve de sofradan kalkıp gittiği herkesin mâlûmudur. Bu durumların, “psikolojik” veya “büyüsel” gibi adlandırmalarla veya yaftalamalarla, ucu “metafizik” alana açılan mugâlâtalarla izah edilemeyeceği, çünkü aslında, insan zihninin derinliklerinde bir “senkronizm”in, ve “dışlanma korkusu”nun yattığı gâyet açıktır. Demek ki, töresel ahlâkî kuralların “Tanrı” tarafından dikte edilmiş olduğu kanısının kendisi, belletilmiş bir “öğreti”den başka bir şey değildir aslında... Ve esas işlevi de -hânedân mensûbu liyâkatsiz- “tanrı-kral”lara, isyancı peygamberlere, ve sonra da halife ve dindar yöneticilere prestij sağlamak sûretiyle toplumsal düzeni, zorbalıkla (cezâi müeyyidelerle) sürdürmekten ibârettir. Çünkü meselâ, hiçbir hayvan, hiçbir terbiye usûlüyle, çiftleşmekten -hatta bir raddenin üstünde beslenmekten- alıkonamamış veya vaz geçirilememiştir şimdiye kadar ... Kaldı ki insan şâyet, Tanrı'nın verdiği akılla -cinsiyetle ilgili- bâzı ahlâkî kuralları gerekli ve mâkul görüyorsa, o zaman da Tanrı'nın ayrıca didaktik “öğreti”de bulunması abestir...

Tarihî Tez veya İnsanlığın (Uygarlığın) Kuruluş Devri...

Aslında, insanlığın “oluşum kaosu”, ateşin bilinçli ve/veya irâdî olarak kullanılmaya başlanmasıyla, yâni “ritm” melekesinin güçlenip -düzgün, doğru bir biçimde akıp giden- “zaman” mevhumunun, ve bunun türevi olan aklı “sıralama” melekesinin güçlenmesiyle de -sürekli bir bütün hâlindeki- “mekân” mevhumunun edinilmesiyle aşılmış, ve “**pro-historia**” diyebileceğimiz tarih başlangıcına veya “**tarihî-tez**” dönemine girilmiştir. Ki bu döneme, inisiye liderler (veya yöneticiler) devri de denilebilir. Çünkü, ateşten yararlanma mârifeti ve mahâreti gösteren -panteist grup lideri- şâmanlardan başlayarak, kitlesel işbölümü düzeniyle (kast sistemiyle) Mezopotamya'da, Mısır'da ve Hindistan'da kadîm uygarlıkları kuran inisiye râhipler (tapınak görevlileri), brahmanlar ve -hânedanlar öncesi- inisiye “tanrı-kral”ların

zamanını da içine alan bir dönemdir bu, sözkonusu edilen... **“Tarihî-Tez”** dönemindeki, insanlığın kurucu liderleri, veya ilk “birey-insan”lar, “alt-ben”ler olarak birçok beceri paketine veya programına sâhip olmakla birlikte, bunları koordineli veya akort bir şekilde çalıştırabilecek meleke gücüne ve/veya irâdeye de sâhiptiler muhakkak ki... (Çünkü aksi halde, kişilik parçalanmasına -şizofreni’ye- uğramaları kaçınılmaz olurdu.)... Yâni bu liderlerin kişiliklerinde bir “devlet” formatı mündemicti... Onun içindir ki, etraflarındaki az gelişmiş insanları, -şartlı refleks’ler veya alışkanlıklar kazandırmak anlamında eğiterek- muhtelif beceri (meslek) gruplarına ayırıp koordinasyon sağlamak sûretiyle, benliklerindeki “devlet” formatını halklarına projekte ederek “kitlesel işbölümü düzeni” şeklindeki ilk devletleri gerçekleştirdiler. Ve böylece de, **önceleri ritmik âyinlerle -ve bunun yarattığı ritmik rezonansla- sağlanan toplumsal (grupsal) kohezyon, giderek yerini hukûkî koordinasyona bıraktı; ki buradan da, bir hukuk formatı çerçevesinde oluşan düşünce şablonları ve davranış klişeleriyle ortaya, “Tez” olarak bir “insan” formasyonu çıktı.** Ve bununla birlikte de, didaktik bir “insâniyet” veya “ahlâk ve vicdan” öğretisi gelişmeye başladı... Bu öğretiler önceleri “tanrı-kral”lar, sonraları da peygamberler tarafından, ama hep tanrılara atfen işlendi. Çünkü akıllanan insan, akıllanma zonunu -yâni kökenini veya temelini- inkâr ederek unutmuş, ve dolayısıyla de, bu boşluğu doldurmak ve fikirlerine zemin (sebeup) yapmak üzere, bir “sâhip” ikâme etmeye mecbur kalmıştı. Ve böylece de, ateşin keşfiyle başlayıp, kral (yönetici) hânedanlıklarının tesisine kadar işleyen sürecin sonunda, ateşin keşfine kadar yaşanmış olan “panteist zon” adındaki oluşum fenomeni, - “inisiyasyon” usullerinin de unutulmasıyla- resmen nisyâna gömülmüştü. Ki ondan sonra da, günümüze kadar devam eden, **“Tarihî Anti-Tez”** dönemi başlamıştı... Yâni hiçbir determinizme ve nedenselliğe (causality) sâhip olmayan, -zaman ve mekândan münezze- “panteist zon” içindeki insanımsı, yaptığı ritmik tepinmelerle “sayma” ve “sıralama” melekelerine (yani insânî liyâkata) kavuşunca, ateşi kullanmak ve kaya resimleri yapmak sûretiyle “teknoloji” ve “tele-komünikasyon” çağına (pro-historia’ya) girmiş oldu. Ama “panteist zon” fenomeni, aynen Fizikî Kozmos içindeki (derûnundaki), -ihtimâlî hesaplara dayalı- Kuantum Teorisi ile izah edilebilen “Mikrokozmos” veya “Fizikî Kaos” gibi, bütün tarihî devirler boyunca ve her toplumun derûnunda (hukûkî format, sosyal davranış ve düşünce klişelerinin altında) sürüp gitmekteydi... Ancak ne var ki, melekeleri (ve irâdesi) çok güçlenmiş olan bâzı yüksek şuurulu -Tanrısal- kişilikler Dünya’da, binlerce yıl sonra da kullanılabilir ve anlaşılabilir kalıcı bilgiler ve izler bırakmak hevesine kapılınca, kitlesel (kastî) işbölümü düzenleri kurarak, hemcinslerini -şartlı refleksler kazandırmak sûretiyle- hayvanlar gibi kullanmak, ve de meslekî beceri, performans ve ehliyeteye önem vermek zorunda kaldılar. Ve böylece giderek, eğitsel ve genetik kalıtımla babadan oğula geçen önemli meslekler ve meslek kastları, dolayısıyla de “ataerkil verâset hukûku” ortaya çıktı. Ki “insânî liyâkat” aranmayan bu kastlardan biri ve en önemlisi de, yöneticiler kastı veya “hânedanlık”lardı... **İşte “Tarihî Anti-Tez” diyebileceğimiz dönem, “ataerkil verâset hukûku”nun yerleşmesi ve “hânedanlık” şeklindeki yönetici kastlarının ortaya çıkmasıyla böyle başladı.** Ve de “insânî oluşum”un veya “panteist zon”un, -liyâkat ölçümü (inisiyasyon) şeklindeki- bütün tezâhürlerini toplumsal hayattan silerek, insanlık tarihinin başlangıcı olan **“Tarihî Tez”**i inkâr etmiş oldu. Ki böylece de, “beslenme” ve “çiftleşme” vaadleriyle şartlı refleks’ler kazandırılarak hayvanlar gibi kullanılan fiks bir “insan” formasyonu ile birlikte, yok sayılan “panteist zon”un boşluğunu doldurmak üzere uydurulan bir “yaratılış felsefesi” ve, bütün bu saçmalıklara meşrûiyet sağlayacak -hayâlî- bir ceberrut “tanrı” kavramı ortaya atıldı. Sanki, “yaratı”cı anlamındaki bir Tanrı’nın, aynı zamanda “didaktik öğretici”ci olması, çelişki değilmiş gibi bir yutturmacayla... Üstelik de, bu yutturmacayı, yutulur hâle getirmek için, bir “Şeytan” faktörü ve figürü icat edilerek, -örtülü- “şirk”e düşülmekle... Ama buna rağmen yine de, hem yönetici ve eğitici zümreleri, “fal-büyü-kehânet” adları altında, zamanlar ve mekânlar üstü mâlûmât edinme özelemleriyle, hem de ezilen halklar, “tarikat” adı verilen, “vahdet-i mevcûdât” şuuruna erişme çabalarıyla, “panteist zon” idrâkını aramaya devam ettiler; gizli gizli de olsa... Bunlara, Antropolojik Kozmos’un derûnundaki Mikrokozmos’un, veya Antropolojik Kaos’un “kuantum teorisi”ni keşfedememiş olan **“Sosyopsikoloji” Simyâcıları** demek yerinde olur. Çünkü bir defa, Antropolojik Kaos’daki olayları izah etmek için de, Fizikî Kaos’daki (veya Mikrokozmos’daki) gibi -ihtimâlî hesaplara dayanan- bir “kuantum teorisi”ne ihtiyaç vardır. Ki gerçekten de Panteist Zon’daki, becerisel paket-program’ları, Fizikî Kaos’daki “kuant”lara (tâneçik’lere), ritmik hareketleri de, “dalga” fenomenine tekâbül ettirmek mümkündür. **Yâni bu “insanlaşma kaosu”nda da, tâneçik (madde:iş çıkarabilen beceriler) ve dalga (ritm melekesi) dualitesi sözkonusudur.** Ki bu dualite aynı zamanda, **“madde (beceriler), zaman ve mekânla mukayyettir”** anlamına da gelmektedir; aynen Fizik’te olduğu gibi... Çünkü bir titreşimin (veya ritmin) frekansı, zaman ölçüsü ortaya koyar veya zamanla ölçülür; dalga uzunluğu (ritmik adım uzunluğu) ise, uzunluk (mekân) ölçüsü vaz eder, veya uzunluk ölçüsüyle ölçülür.

Yâni demek ki, Antropolojik Kaos'daki (veya Panteist Zon'daki) bütün davranışsal kaabiliyetler, -ritmik âyinlerin veya hareketlerin dönüştürücü baskısı altında- kararsız ve geçicidir; ne zaman ki “sayma(ritm)” ve “sıralama” melekeleri olgunlaşır veya olgunlaşmıştır, işte o zaman düzgün (ölçülebilir) bir “zaman” ve “mekân” kavramlarıyla birlikte, determine olmuş insânî beceriler ortaya çıkar veya çıkmış, ve de Antropolojik Kozmos'a (yani sosyal düzen'e) ulaşılmıştır... Meselâ bütün memeli hayvanlar ses çıkarma kaabiliyetine sâhiptir; ama o sesleri -ağız akustiğini değiştirmek ve değişik dil, damak, dudak temasları sağlamak sûretiyle- “heceleme” şekline dönüştürerek, insana “konuşma” denilen spesifik beceriyi kazandıran fenomen ise ritmik hareketlerdir. Yoksa, hayvânî içgüdülerin (veya içgüdülerle yaşayan hayvanların), meramlarını belirtmek için, bu kadar çok ses icat etmek ve kullanmak gibi bir sabırları ve lüksleri sözkonusu olamaz herhalde... Zâten, bugün ortaya çıkan mahallî diller ve/veya “jargon(argo)”lar da aynı şekilde, yâni melekî rezonans hâlinde bulunan insanların (veya onların liderlerinin), yeni bir olgu veya olay karşısında -âniden- yakıştırdıkları heceler vâsıtasıyla uydurulmaktadır. Kaldı ki ayrıca, şarkı söyleme becerisi de, -insana- “ritm” melekesinin sağladığı bir kazanımdır... O halde, bir bakıma “iş yapabilme kaabiliyeti” anlamındaki “akıl”ın, metafizik bir alanda îmâl edilip, insanın -aklı ile birlikte- tam teşekküllü (!) olarak (meselâ ateşi kullanma becerisiyle birlikte) Dünya'ya indirildiği iddiası, tamâmen bir efsânedir; bizim bilgilerimize ulaşmamış ve/veya “panteist zon”u idrak edememiş insanların (“tanrı-kral”ların ve peygamberlerin) uydurduğu “**Metafizik Öbür Dünya Efsânesi**”dir... Kaldı ki, “psikoloji” adı verilen ve bilimsel olduğu iddiasında bulunulan disiplin de, bir “büyü tekniği”nden fazla bir şey değildir aslında... Çünkü burada, şâyet tek bir insanın ruhundan bahsediliyorsa, o şahıs “birey-insan” demektir; ki onun ruh hastalığından sözedilemez. Ama eğer birinin ruh hastalığından veya eksikliğinden bahsediliyorsa, o hastalık veya sakatlık ise, beslenme ve çiftleşme (seks) rekâbetlerinin ve gerilimlerinin yaşanmadığı bir “panteist grup”a dehâletle (mensûbiyetle), yani kollektif bir rûha ilticâ etmekle tedâvî edilebilir, veya giderilebilir ancak...

Tarihî “Anti-Tez” Devri ve Yozlaşma...

Mısır'da ve Mezopotamya'da hânedanlar devri ile başlayan “tarihî anti-tez”e geçildikten sonra hiçbir yönetim, Ölçüler Evi (Khufu) gibi bir eser (piramit) yaptırmayı, “zaman” ölçüsü ihdâs edip “takvim” yapmayı, yani binlerce yıl insanlığa ibret olacak ve yol gösterecek yaratılarda bulunmayı hayal bile edemedi. Çünkü, meleke ve hayal gücü yüksek “birey-insan” seçim usûlleri (inisiyasyon) unutulunca, en kurnaz “kastî-insan”ları kalburüstü yapan bir negatif seleksiyon sistematığı, bütün toplumları sarmıştı... Paranın icâdı ile, -muayyen bir toplumsal disiplin tesis etmiş olan- meslekî kast sistemi de çökünce, aynı ihtiyaçlar peşinde koşan ve birbirleriyle kıyasıya rekâbet içine giren bir “akıllı hayvan” türüne, aklının -diğer hayvanlara nazaran- kazandırabileceği tek üstünlük, alabildiğine üreyebilmek imkânından başka bir şey olamazdı, ve olamadı da... Zîra “kapitalist akıl”ın tesis edebileceği toplumsal hiyerarşi veya sıralanma ancak, “kalitatif” anlamda bir değer taşımayan, ve de sâdece “yoğun emek: işçilik” mahsûlü olma ve ender bulunma özelliğinden dolayı değerli sayılan, pahalı “moda”lara uyabilmek ve/veya daha pahalı modellere sâhip olabilmek -yarışı- şeklinde gerçekleşiyordu. Ama bu pahalı nesnelere, fetiş, ikon ve hatta oyun gereçleri veya oyuncak olmanın ötesinde bir anlamı ve getirisi yoktu... Bunlar, başkalarında özenti yaratıp, onlara “nisbet yapmak” anlamında bir psikolojik üstünlük sağlasalar da, bu üstünlüğün bir maddî karşılığının (içeriğinin) olması da gerekiyordu. Ki işte bu noktada, yaratıcılığını, gelişmeciliğini yitirerek fikse olmuş bir “insan” formu, içgüdüsel hazları, lezzetçilik (gurme'lik) ve “cinsel fetişizm” anlamlarında yaldızlayarak bir getiri olarak kabul etme ve ettirme sapkınlığına giriyor, ve dolayısıyla de, “bunlardan ne kadar çok -haz- alırsam o kadar kârlıyım” hesâbına(!) kapılarak içten içe hayvanlaşıyordu. Kaldı ki aynı hayvânî haz'a, dinsel doktrinler tarafından da - “Tanrı'nın ödülü” gibi tanımlanmakla- ayriyeten bir “kutsal kazanım” anlamı yükleniyordu. Ve böylece de, lüks tüketim ve üreme (çoğalma) yarışı, insanlığın kantitatif “büyüme” anlamındaki sosyo-ekonomik düzenini belirlemekle birlikte, “insan”ı, hayat sahasını Dünya çapında genişleterek ekolojik dengelyi bozan anormal ve zararlı bir yaratık mesâbesine indiriyordu... Yâni muayyen bir “form”a uymak anlamında insan taklidi yaparak yaşayıp, kantitatif üretim için çalışan insanların nemâ'sı, -gittikçe zararlı, patalojik, gizli ve hatta kriminolojik şekillere bürünen- hayvânî hazlar olmakla birlikte, aynı zamanda yeni değerler yaratılmadığı için de ekonomik buhranlara yol açmaktadır; ki bu buhranlar artık, nüfus artışının yarattığı “talep” potansiyeliyle bile önlenememektedir. Dolayısıyla de açıkça anlaşılmaktadır ki, kapitalist “sosyo-ekonomi” antagonisttir; yâni içinde bir “çözumsuz çelişki”

taşımaktadır. Ki o “çözumsuz çelişki”nin kabaca ifâdesi de, **“ne kadar örnek, seçkin (zengin) bir insan olursam, -özel (mahrem) hayatımda- o kadar hayvanlaşabilir, veya beslenmeyle, çiftleşmeyle ilgili ultra-hayvânî hazlar almaya hak kazanırım”** şeklindedir. Ve bu “propozisyon” veya “önerme” de, giderek, -adam yerine konulmak isteyen- herkes için bir “hayat felsefesi” ve/veya bir “statü göstergesi” hâline gelmiştir; açıkça ifâde edilmese de... Hatta bu yüzden insanlar -sanki sıralanabilir ve ölçülebilir gibi- aldıkları cinsel hazzın miktâr(!) üzerine boş boş tartışır, ve de birbirlerine nispet yapar (veya “komşu çatlatır”) hâle gelmişlerdir. Halbuki “insan” gibi, “şuurlanma süreci” anlamındaki bir fenomen için fiiks bir formasyon düşünülemez; düşünülmemelidir. Çünkü haiz bulunduğu “sayma” ve “sıralama” melekeleri vâsıtasıyla, bütün davranış ve düşünce formatlarını değiştirme, ve dolayısıyla kendi bedenî formunu bile dönüştürme kapasitesine veya potansiyeline sâhiptir bu yaratık... Yapılacak tek iş, cinsel içgüdüyle harcanacak gücü, meleke faaliyetlerine kanalize etmekten (yani “süblimasyon”dan) ibârettir; tabii ki kişinin melekeleri doğuştan “muhtel” değilse... Ama herşeyden önce, **“zengin insan, istediği kadar hayvânî haz alabilir; o onun hakkıdır”** anlamındaki antagonist zımnî kabûlü çürütmek lâzımdır. Aslına bakarsak bu “önerme”, sözkonusu “zengin”liğin, spekülâtif kazançlardan mütevellid olması hâlinde doğrudur ancak... Çünkü, spekülâsyonun ve haksız rekâbetin sözkonusu olmadığı normal (sözü ile özü aynı olan) bir ekonomide, kantitatif üretimden (çoğaltma üretiminden), -kâr payları giderek minimize olacağından- hayvanlaşmanın kamufleji olacak bir “lüks”e harcanması için gereken, büyük kazançlar elde edilemez. Kalitatif (yâni yaratıcılıkla ilgili) anlamdaki üretim ise, meleke gücü sayesinde yapılabileceğinden, ne kadar gelir getirirse getirsin sâhibini, -hayvanlığa rücû şeklinde- bindiği dalı kesmeye iknâ edemez; ve dolayısıyla de, yine bir insânî değer yaratılması için kullanılır... Aslında “insan”ı, nötr'leyerek, yâni “süblimasyon” anlamındaki yaratıcılık ve aşamacılık gücünü yok ederek, formel bir hayat tarzına hapseden sosyolojik yapı, “kast sistemi”dir. Muayyen becerilere sahip işçileri, çift çift, “karı-koca” olarak, yâni “dipol” şeklinde kaale alıp, böylece onların üremelerini veya çoğalmalarını da garanti altına aldıktan sonra, “sosyal birim” olarak kendilerine, **“karı-koca” anlamındaki “roman”** sözcüğünü yakıştıran kast sistemi... Ki bu sistemden mütevellid geleneksel yaşam tarzı (Roman'lık), bugün de -hâlâ- melekeleri muhtel insanlar için, ideal bir sosyal form olma özelliğini muhâfaza etmektedir. Ve ondan dolayı da, insanlığın selâmeti için, “kastî insan” türünün, görevlerinin robotlara devriyle birlikte sistemli bir şekilde (doğum kontrolü yoluyla) likide edilmesi - ve bu sûretle dinlerin de kesin bir şekilde lüzumsuzlaştırılması – gerekmektedir... Çünkü, “denizci” de olsa, “karacı” da olsa, “bireyci” veya “birey” çıkarabilen toplum ve topluluklarda, karısını bırakarak ummanlar ötesi keşiflere, kıtalar aşırı fetihlere -ve arayışlara- çıkan insanlar, övünç kaynağı ve ideal kişiler sayılmışlardır. Ki bunlar gerçekten de örnek alınacak ve peşlerinden gidilecek “inisiyâtör” karakterli bireylerdir. Zira bunlar, bir raddeden sonra cinsel haz'dan bıkacak ve bilincini yükseltmek üzere arayışlara yönelecek (veya kanatlanacak) ve bundan da, daha büyük bir haz alacak kadar güçlü melekelerle sâhip insanlardır. Veya başka bir ifâdeyle, cinsel gücünü “süblime” edebilen insanlardır. Nitekim o eski denizcilerin, “gemiye kadın almama” âdetleri de, ne kadar bilinçli olduklarını göstermektedir. Çünkü cinsel etkileşimin, melekeleri zaafa uğrattığı, meleke bozukluğunun sakarlığa yol açtığı, ve sakarlığın da, -ön görülemeyen hatâlara ve hatta felâketlere yol açması itibâriyle- en yalın olarak “uğursuzluk” sözcüğü ile ifâde edilebildiği, bugün çok daha net anlaşılmaktadır...

Tarihteki “Birey-İnsan” X “Kastî-İnsan” Çelişkisi Hakkında...

Tarih Öncesi'ndeki (veya ateşin kullanımı öncesindeki) şâmanların ne gibi mârifetler gösterdiklerini, uygarlığın kurucusu olan ilk “tanrı-kral”ların, hangi “inisiyasyon” sınavlarından geçerek seçildiklerini bilemesek de, “tarih”te öne çıkmış bulunan “birey-insan”ların ne gibi mârifetlerle temâyüz ettiklerini gâyet iyi biliyoruz. Bunlar ya, kastî işbölümü düzenleri kurarak bilimsel buluşlar yapıp teknolojik mahâretler göstermişler, ya uçsuz bucaksız denizlere yelken açıp, yeni hayat sahaları ve ham madde depoları keşfetmişler, ya da yeni yeni ülkeler fethetmişlerdir. Ki hepsinin de ortak -karakteristik- özelliği, açlığa (veya oruç'a) mütehammil olmak ile, cinselliği akla getirmemektir. Yâni “tabu”sal yasakları, “insan”ın ilk oluşumundaki gibi, insânî idrâkın ve şuurlanmanın verdiği coşku içinde -yüksünmeden- fiilen yaşamalarıdır; ya da “psikoloji” terimiyle, “süblimasyon” olayını yaşamalarıdır. Hem zâten, **her bakımdan dengeli ve güçlü insanların, -melekelerinin gücünden kaynaklanan- “seks'ten bıkmâ” halleri olmasaydı, ne bilim, ne de sanat etkinlikleri -sözkonusu- olabilirdi,** diye de düşünmek

lâzımdır; herhalde... O halde demek ki, bu gün tesis edilecek bir “birey seçim sistematığı”nde, esas kriterler bunlar olmalıdır. Yâni bir “birey-insan” namzeti, fizyolojik dengesi gâyet normal, yapım ve yıkım metabolizmaları gâyet sıhhatli, cinsel potansiyeli de gâyet güçlü olduğu halde, zaman zaman -kendini, birilerinin “hanımefendi”lik görüntüsüne hâlel getirmeden (yâni ikiyüzlülükle) hayvanca zevk almasını sağlayan bir seks âleti gibi görüp- cinsel ilişkiden bıkararak insânî değer yaratma çabaları veya arayışları içine girebiliyorsa, işte o insan bir “birey”dir. Ve bu formül -gereken değişikliklerin yapılmasıyla- kadınlar için de aynen geçerlidir, herhalde... Ne var ki,, melekeleri muhtel olan - “yaratı” ve “keşif” zevklerini bilmedikleri için de, cinsel hazları, hayatın veya Tanrı'nın bahşettiği en büyük ödül olarak gören- insanlar, ve genellikle de kadınlar, aklın ve irâdenin hükmünü ortadan kaldıran cinsel ilişkiyi, “hayvanlaşmanın suç ortaklığı” anlamından kurtarmak için, ona bir “ulvî (metafizik) sırdaşlık” anlamı giydirmeye çalışmışlardır tarih boyunca... Biraz da, “doğum” gibi mûcizevî bir olaya yol açması hasebiyle, ve/veya bahânesiyle... Halbuki, “cinsel haz”ların kutsanması olayı aslında, -“Sâhip Tanrı” kavramının ve “ihtiram seremonisi” anlamındaki ibâdet şekillerinin de ortaya çıkmasına yol açan- ilk “tanrı-kral”lar zamanında “tabu”ların askıya alınarak, çiftleşme'nin “evlilik” adı altında meşrûlaştırılması sûretiyle, yâni insanlarda yaratılan “iş'e karşılık cinsel haz” tenbihi şeklindeki şartlı refleks'lerle başlamıştır. Ne yazık ki, bugünkü çoğunluk da hâlâ, binlerce yıl önceki “kastî mahlûk”ların, veya “roman”ların, cinsel haz karşılığında “tanrı-kral”larına duydukları minnet hissini aynen duymakta, ve de yaptıkları “eşeklik”lerin sorumluluğunu Tanrı'ya yükleyerek huzur bulmaya çalışmaktadırlar. Zira peygamberler de bu “diyalektik çelişki”ye pek akıl erdirememiş, ve zaman zaman cinsel güçleriyle -Tanrı'nın ihsânı diyerek- fazlaca övünmüşlerdir... Yoksa, hayvânî bir “şehvet hırsı” duymayan bir erkeğin, bir kadını tatmin edemeyeceğini, -cinsel- tatmîne ulaşmakta olan kadında da “hanımefendi”liğin kalmayacağını, şizofrenik olmayan, ve de fizyolojik (hormonal) fonksiyonları akort çalışan her insan bilir... Ama seks serhoşluğunu sürekli yaşayan ve üstelik bu halleriyle övünen insanların, çevrelere verdikleri zararı da en somut olarak, “gençlerdeki uyuşturucu iptilâsı”nda görmek mümkündür. Zira böyle insanların, hiçbir şeyi umursamayan mayışık ve yılışık tavırları, gençlere “olgunluk” emâresi gibi gelmektedir... İşte bütün bu durumlar gözönüne alındığında kolayca anlaşılır ki, hayvanlaşmaya (çiftleşmeye) her iki partnerin de bilinçli bir mutâbakatla gidip dönebileceği bir berâberliğin tesisi ihtimâli, çok düşüktür. Çünkü bir kişiyi, hayvânî hazların zebûnu olarak bir dar çevreye (fauna'ya) mahkûm olmaktan kurtarıp yükselten -ve de biricik yapan- güç, melekelerinin gücüdür. Ve onun için de, melekeleri güçlü karşı cinslerin, birbirlerine seksî olarak yaklaşmaları, bir “ensest ilişki” kadar zor, ama romantik bir aşkla “süblimasyon” yoluna girmeleri ise o kadar olağandır...

Birey-İnsan Seçilimi ve Tarihî Sentez'e Geçiş...

Aslında, melekeleri güçlü olan bir “birey insan”ı, bir laboratuvar ortamında bile -objektif bir seleksiyon sistematığıyla- ortaya çıkarabilmek mümkündür. Çünkü o, “Piramit” gibi muazzam eserleri yaptıran -inisiye- krallar da, yeni kıtalar keşfine çıkan kaptanlar da, ülkeler fethine çıkan komutanlar da, zorla adam toplamadılar etraflarına... Onların, “inisiyatör” olarak sâhip buldukları yüksek meleke ve hayal gücü -bir “melekî rezonans” olayı hâlinde- cezbetti diğer insanları; ve de inisiyatif almış olan (veya kervanı yürütmeye başlamış olan) liderin peşine taktı. Ama aynı zamanda, inisiyatör lider, inandırdığı veya iknâ ettiği insanların rezonans hâlindeki müşterek meleke gücünün etkisiyle de desteklenerek öne geçmiş oldu... O halde demek ki, “kapitalizm”in (ve dinciliğin) belini kırmak ve insanı (insanlığı) ayağa kaldırmak için, herşeyden önce gençlere, cinsel organlar vâsıtasıyla alınan hazların, insan (insanlık) adına bir kazanç sayılamayacağı, ve dolayısıyla de bir statü ölçütü olamayacağı -pratik içinde gösterilip ispatlanarak- öğretilmelidir. O kadar iyi öğretilmelidir ki, cinsel haz almakla övünmenin ve sevinmenin, bir hayvanın hayvanlığıyla, bir eşeğin eşekliğiyle övünmesi kadar anlamsız ve aşağılık bir davranış olduğu açıkça anlaşılmalı, ve böyle tavırlara girmekten herkes utanç duymalıdır. Ve de herkes “seks”i, fizyolojik dengenin korunması için karârında yapılması gereken bir “spor” ve/veya görülmesi gereken bir “def-i hâcet” olayı olarak anlamalıdır. Yâni herkes, **“Biyolojik sağlığın gereğine göre seks, ve de psikolojik açıdan sağlıklı seks”** kuralını şiar edinmelidir... Bu idrak veya anlayış değişikliği, tabii ki nasihatle veya didaktik öğreti ile gerçekleştirilemez. Ama teorik olarak biliyoruz ki, insanlar doğru lideri (inisiyatör'ü) seçtiklerinde -insâniyet yoluna gireceklerinden- seks'i bir statü ölçütü olmaktan çıkarırlar; ve seks etkinliklerini (seks gücünü veya düşkünlüğünü) bir statü göstergesi olmaktan çıkardıklarında da, gerçek bir inisiyatörü selekte edip (ayıklayıp) öne sürerek lider yaparlar. O halde demek ki, seksî etkileşimden âzâde

olan “ritm” eksenli bir “davranışlar” yönergesi çerçevesinde -bir grupta veya kulüpte- buluşan, buluşturulan genç insanlar, gösterecekleri doğaçlama davranışlar neticesinde mutlaka bir sıralanmaya girerler ve melekeleri en güçlü olanı da lider olarak öne çıkarırlar... İşte Panteist Zon Kulübü adıyla anlatmaya çalıştığımız “insânî seleksiyon” olayının esâsı budur: **Bir ucunda her türlü “örtünme”nin kaldırıldığı, diğer ucunda ise en sert ritimli hareket veya dansların (âyinlerin) yer aldığı ritüellerden müteşekkil bir -panteist- disiplin içerisinde hiçbir insan, kurnazlık ve hayvanlık düşünemez; sâdece insanlığını kurtarmaya ve melekelerini güçlendirmeye çalışır...** Böyle bir “kulüp” disiplininin geçen gençler aynı zamanda öğreneceklerdir ki, bütün “yalan-dolan” alışkanlıklarının kökeninde bir “seksopataloji” yatmaktadır. Çünkü cinsel ilişki, aklın ve irâdenin askıya alındığı, dolayısıyla de sâdece hayvânî “deneme-yanılma” metodunun ve kurnazlığın geçerli olduğu bir etkileşim karmaşasıdır aslında... Onun için akılla, irâdeyle yaşamak isteyen veya yaşayabilen insanlar daima, cinsel ilişkiyi bir mantık çerçevesi içerisinde tutmaya gayret ederler; ama melekeleri muhtel olan bazıları ise, -hiçbir mantığın geçerli olmadığı- cinsel ilişki taktiklerini ve de bu cümleden olarak her türlü yalan ve dolanı, hayatın her alanına yayarlar; sâdece “çoğunluk indinde haklı ve başarılı görünme”yi, -veya “sûret-i hakk”tan görünmeyi- insanlık ölçütü (kistâs'ı) sayarak... Ve de böyle bir kulüp disiplini içinde gençler, yine açık bir şekilde anlayacaklardır ki, dinsel cemaatlerdeki “kohezyon”u (yâni “unsurları bağlayan iç çekim”i) sağlayan ana kuvvet, -muhtelif patalojik biçimleriyle birlikte- “cinsel çekim”dir; ve de bu gücün “süblimasyon”la alâkası yoktur...

İnternet şebekesi ilk defa, Fizikî Kaos (Mikrokozmos) üzerinde çalışan, ve de Kuantum Teorisi'ni geliştiren bilim adamlarının en hızlı bir şekilde iletişim kurabilmeleri için tesis edilmişti... Şimdi bizim de, Antropolojik Kaos (Panteist Zon) üzerinde çalıştığımıza, ve de Antropolojik Mikrokozmos'un “kuantum teorisi”ni inşa etmek için uğraştığımıza göre, İnternet'te bir tefekkür çevrimi oluşturmamız, en tabii hakkımız ve hatta görevimizdir. Çünkü İnternet, bilim çevrelerine mahsus olmaktan çıkarılıp da, herkese teşmil edilince, psikopatalojik ve seksopatalojik hastalıkları tahrik edip yayan bir “epidemik” ortam hâline dönüşmüştür... İnternet'i yeniden bilimsel -ve de normal ticârî- bir iletişim ağı hâline getirmek için, bir yandan Panteist Zon'un “kuantum teorisi”ni işlerken, diğer yandan da gençler için, -davranışsal iletişim kuracakları- “kulüp”ler açmamız gerekecektir... EVLİLİĞİNE VE UZMANLIĞINA (VE/VEYA BİR KAST'A) TUTSAK DÜŞMEMİŞ OLAN, VE İSTİHBÂRAT ÖRGÜTLERİNİN ŞANTAJLARINA MÂRUZ KALACAK KADAR DA, “SEKSOPATALOJİK” ÂRAZ TAŞIMAYAN, ÖZGÜR BİLİMCİLER ORTAYA ÇIKIP, ANTROPOLOJİK KAOS'UN “KUANTUM TEORİSİ” ÜZERİNE FİKİR YÜRÜTMEMEYE BAŞLADIKLARI AN, İNANIYORUM Kİ, “PANTEİST ZON KULÜPLERİ” PROJESİNE YATIRIM YAPACAK PEK ÇOK MÜTEŞEBBİS DE ÇIKACAKTIR... ÇÜNKİ “GLOBAL İNSANLIK” TOPLUMU, -TARİHİ KÜLTÜREL FARKLILIKLARI AŞMAK ÜZERE- ZAMAN VE MEKÂNLAR ÜSTÜ PANTEİST ZON'UN İDRAK VE FETH EDİLMESİYLE GERÇEKLEŞEBİLİR ANCAK... OBJEKTİF GİDİŞÂT BÖYLEYKEN, BU FİKİRLERİ SANSÜRLEYEREK, TÜRKİYE'DEKİ ARKAİK KÜLTÜRLERİ GÜNCELLEMeye ÇALIŞANLARIN, “GAFLET, DALÂLET, HATTA HIYÂNET” İÇİNDE OLDUKLARI APAÇIKTIR...

Antropolojik Kaos

Panteist Zon

Zaman ve mekânlar üstü insânî oluşum fenomeni: Antropolojik Mikrokozmos, veya Bireyleşme Zonu.

Ritmik hareketlerin "meleke" kesbetmesi, ve de "tabu"lar ile akli "sıralama melekesi"nin oluşması...

Antropolojik Kozmos'un Kronolojik ve Diyalektik Gelişimi

Tarihî Tez

(Pro-Historia)

Ateşin keşfinden, -ataerkil verâset hukûkunun ve paranın ortaya çıkışıyla- hânedanların oluşmasına kadar süren, ve de insanlığın kurucusu olan Tanrısal (inisiye) liderlerin yönetim inde geçen "yaratılış" dönemi...

İnisiye bireyler, onların tâkileri ve kast mensupları

İnsandan sayılmayan, ayrı grup mensupları veya vahşiler

Tarihî Anti-Tez

(Historia)

Hânedan mensubu zâlim "tanrı-kraflar, isyancı peygamberler, ve de dîni çıkarına uyarlamış kapitalistlerin hâkimiyetinde süren, kantitatif üretim, spekülâtif kazanç, aşırı ve lüks tüketim dönemi... Hayvanlığa rücû ile, intihar eğilimleri arasında bocalayan insanlık...

Hukûkî, sosyal insan formu

Anti-sosyal sayılan insan vechesi

Sentez

(Post-Historia)

Eğitim, üretim ve yönetimin, Panteist Zon Kulüpleri'nde "inisiye" olarak seçilmiş olanların inisiyatifine geçtiği, dolayısıyla de toplumsal "artı-değer(kapital)" in değerlendirilebileceği yeni yeni yaratıcılıkların yapıldığı, yani faiz ve spekülâtif kazançlarla yaşamaya imkân verilmediği nihâi insanlık düzeni...

Panteist Zon

Panteist Zon

Panteist Zon

Panteist Zon

İŞTE İNSANLIĞIN SERENCÂMI

[Şemayı görüntülemek için üzerini tıklayınız.](#)

Ali Ergin Güran: 08/10/09